מבצע סוף עונה

אווו, האביב החביב. סוף סוף הוא כאן. למה חביב? בגלל החרוז, כמובן.

כלניות בכתרים אדומים, רקפות שנזכרו מאוחר, סביונים שלא ביקשו רשות… אין כמו טיול של ראש חודש בחיק הטבע.

לטייל בחיק הטבע זה רעיון מאוד טוב. וחינוכי גם כן. במקום לרוץ עם כל עם ישראל למכירות סוף עונה, ניקח אותם לטיול אינדיווידואלי. מתבונן, סופג, מתרגש.

בכיתה ב' חילקתי את הדף של מחברת טבע לארבע, וכתבתי בכותרת: "ארבע עונות". אבל מאז ועד היום אני מחפשת, עם פנס וחוקר פרטי, את ארבע העונות, ולא מוצאת. פה זה לא אירופה. באירופה יש ארבע עונות, על השעון. אבל אצלנו הקיץ נמשך עד אמצע החורף והחמסינים של האביב דומים בדיוק לחמסינים של הקיץ. ככה שהדבר היחיד שעזר לי לדעת מתי נגמרת עונה ומתחילה עונה חדשה, היה מכירת סוף העונה.

אבל היום, קשה לדעת. היום מכירת סוף עונה יש כל שבועיים. אם נחזור לילדות, היתה אז מכירת סוף עונה פעמיים בשנה: בסוף החורף אבל ממש בסוף, לא בערב חנוכה. ובסוף הקיץ – בסביבות אלול, הרבה הרבה אחרי ל"ג בעומר. ואז תמיד הייתי זוכה בזוג סנדלים חדשים, גדולים עלי בשני מספרים.

אם נחזור לילדות, היתה אז מכירת סוף עונה פעמיים בשנה: בסוף החורף אבל ממש בסוף, לא בערב חנוכה. ובסוף הקיץ – בסביבות אלול, הרבה הרבה אחרי ל"ג בעומר. ואז תמיד הייתי זוכה בזוג סנדלים חדשים, גדולים עלי בשני מספרים.

היא תגדל, היתה המוכרת מבטיחה, וכולם האמינו לה: היא ידעה. היא הרי היתה המוכרת. היא היתה המומחית. היא ידעה גם איזה צבע אני צריכה, ואיזו דוגמא הכי מתאימה לי. ותמיד נשארו לה בסוף העונה בדיוק הצבע והדוגמא שמתאימים לי בול, גדולים עלי בשני מספרים. אבל לא היה אכפת לי, כי זה היה בימים שלבשו בגדים כדי להיות לבושים ולא כדי להתגנדר. היום כשאני רואה נשים לובשות חולצות לבנות ביום חול אני צוחקת. לבן ביום חול? איזה מין רעיון זה.

חולצות לבנות לובשים לשבת , עם חצאית כחולה או שחורה , או שילוב של כחול ואדום (זו היתה הצעקה האחרונה), מה פתאום ללבוש חולצה לבנה בסתם יום חול . אבל מה אכפת לי . שיבושם להם . גם אני לובשת ככה .

אבל אז קנו בגדים בגלל שהיו באמת צריכים , לא כדי 'שיהיה', וגם לא זרקו בגד לפני שנעשה שקוף מרוב כביסות . לכן היו צריכים פחות מכירות סוף עונה .

*

אנחנו אורזים סנדוויצ'ים ויוצאים .

– בר'לה, בר'לה צא החוצה ! – ממחזרים הילדים באזניו את השיר עתיק היומין , ומבטיחים לו עוגה בשמי , והטבות נוספות בעסקת חבילה . הם מגלים גם קיפוד ודרבן , ואורים כדורים . ואני שמחה : אין כמו טיול בחיק הטבע . אין כמו הכרת עולם החי .

– אמא, תקני לנו עז !

– עז ? – אני נדהמת , – מה עז ? מי עז ?… לל… לללא , עז זה לא חיק הטבע. עז זה … זה … זה בהמות מבויתות … אנחנו עכשו בתוך הנוף ! קדימה – למרחבים , לפריחה , ל – – –

– אבל אבא הבטיח לנו חיה , אז תקני לנו עז …

– מאיפה אני יביא לכם עז ?! – (אם כבר חיה , נסכים על חיפושית ונסגור עסקה .)

– הנה שמה רחוק , את רואה את הבדואי עם העזים ? תקני ממנו עז !

אני מנסה לדמיין את עצמי חוזרת הביתה עם תיש או עז לצדי , אבל הדמיון שלי לא מצליח להמריא .

איזה יופי , עלים בצדי הדרך . הגיע הזמן להכין את שיעורי הבית של כיתה ב' . מאז שהמורה אמרה שיש גם עלים אדומים , אין לי מנוח . חיפשתי בשולי הדרכים ומצאתי רק צהוב וירוק וכתום וחום . אני זוכרת איך הבטנו כולנו בקנאה במאושרת שמצאה עלה אדום . ומאז כבר כמעט שלושים שנה אני מחפשת עלים בצדי הדרך . כשאמצא אדביק במחברת ואביא למורה , שתצייר לי כוכב ו'תלמידה מצטיינת' .

– ראו ! – אני נרכנת אל שיח בשולי הדרך – ראו ילדים את הטבע

בשיא פריחתו. מה רואים כאן?

– כלום! – הם פוסקים בידענות.

– כלום?! – אני מתקשה להאמין, אא…תסתכלו מסביב…! איך אפשר לומר על עצים ושיחים ונוף כל כך יפה, שכלום?

– אבל אין שום נוף. העצים מסתירים הכל.

– ילדים אתם צריכים ללמוד להתבונן! תפקחו את העיניים: מה אתם רואים?

– מכונית על הכביש! וואו, זה קאיה קרניבל, שבע מקומות! נגיד גם לאבא שיקנה כזו!

– אני ליד החלון! – מכריזה סיוון קריינדי. תיכף מתחילה מריבה. מי ליד החלון באוטו שאולי אבא יסכים לקנות.

– למה לכם חלון להסתכל בו רק מצד אחד? – אני מנסה להחזיר אותם לפוקוס – הנה. פה. חינם. בלי דלק ובלי חלון – נוף מכל הצדדים. ראו למשל את הסבים הלבנים האלה עם מנגנון התפוצה המתוחכם בפשטותו.

…וכמה יפים הפרחים האלה, הזיפנוצה המחוספסת הזו, שיח רב הוד ממשפחת הדגניים. ראו כמה הדר נושאים שרביטיו, ארוכים ונוצתיים ממש כמו… ממש כמו… אה…

– כמו המברשות לניקוי אקונומיקה! – עוזרת לי מריומה בת השש.

אני מעווה את פני למשמע הדימוי הנמוך.

– אכן דימוי רב… אה… תכליתי – אני משתדלת בכל זאת לא לכבות את ניצוץ היצירתיות. – ועכשו ראו את התרמילים האלה! פלאי הבריאה! מורכבות ההוויה! ראו בריה שבראתי בעולמי!!

– אכן דימוי רב… אה… תכליתי – אני משתדלת בכל זאת לא לכבות את ניצוץ היצירתיות. – ועכשו ראו את התרמילים האלה! פלאי הבריאה! מורכבות ההוויה! ראו בריה שבראתי בעולמי!!

– ומי יודע מה שמו של השיח הזה המתחיל לעטות את כסות הקיץ

הירוקה שלו ?

– קוראים לו שלוימי ! מצטרפת מיטל אושרת למסדר הזיהוי .

– מתקרב – אני נחפזת לתקן אותה . – ליתר דיוק , זהו פילודנדרון .
ומי ידע לומר לאיזו משפחה שייכים כרוב החוף והחרדל הלבן ? הידעתם
כי שניהם נמנים על משפחת המצליבים ? והידעתם כי הקידה השעירה
והלפתית המצויה הן בעצם בנות דודות ? אלא שהאחת מבכרת חורש פתוח
והררי , והשניה צומחת במעזבות בצדי הדרך ?

– ...הרי לכם ! – אני מרימה את עיני ומצפה לראות את אישוניהם
בורקים בחדוות הגילוי . תחת זאת אני מגלה כמה זוגות עינים זרות
מציצות עלי בתדהמה . מסתבר שנשאתי את דברי הנלהבים באזני קבוצה
אקראית של מטיילים . הקהל הקדוש שאליו שילחתי דברי שעט מכבר הלאה
אל ארץ -הסנדויצ ’ים -עם -נקניק -ומלפפון -חמוץ -ברוטב -חרדל -המובטחת .

אני מסמיקה , ומכחילה , ומצהיבה , ומאפירה , ומסגילה ... ככה, מסגלת לי
כל מיני צבעי הסוואה , כדי להבלע מעדנות בחיק הטבע .

הם ילמדו , אני בטוחה בזאת . שוב ושוב אנחנו נבוא , והם ילמדו לראות
את קסם החיים החדשים המפכים בצינורות רכים ירוקים . יפקחו עינים
אל ההרמוניה של בתי הגידול ויחסי הגומלין שבשרשרת המזון . יתמזגו
עם חרצית ועם חוח . אנחנו נבוא שוב , כדי שגם הם יספגו חוויות
ילדות אפופות ריחות צמיחה , מרבדים ירוקים וחולות .

נבוא שוב , נפקח את העיניים . נחפש עלים בצבעים .

נכין שיעורי בית באיחור של שלושים שנה .

כמובן , אם לא תהיה איזו מכירת סוף עונה .